

Κυριακή ΣΤ' Λουκά: Ομιλία περί της θεραπείας του δαιμονιζομένου των Γαδαρινών (Αγ. Γρηγόριος ο Παλαμάς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 21 Οκτωβρίου, 2011

Η Ευαγγελική περικοπή της Θείας Λειτουργίας.
Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον, Κεφ. Η. 27 - 39.

Τω καιρώ εκείνω, Εξελθόντι τω Ιησού εις την γην των Γαδαρινών, υπήντησεν αυτώ ανήρ τις εκ της πόλεως, ὃς είχε δαιμόνια εκ χρόνων ικανών, και ιμάτιον ουκ ενεδιδύσκετο, και εν οικίᾳ ουκ ἐμενεν, αλλ' εν τοις μνήμασιν. Ιδών δέ τον Ιησούν και αινακράξας, προσέπεσεν αυτώ και φωνή μεγάλη είπε: τί εμοί και σοί, Ιησού, υιέ του Θεού του υψίστου; Δέομαί σου, μή με βασανίστης. Παρήγγειλε γάρ τω πινεύματι τω ακαθάρτω εξελθείν απο του αινθρώπου. Πολλοίς γάρ χρόνοις συνηρπάκει αυτόν, και εδεσμείτο αλύσεσι, και πέδαις φυλασσόμενος, και διαρρήσσων τα δεσμά ηλαύνετο υπό του δαίμονος εις τας ερήμους. Επηρώτησε δέ αυτόν ο Ιησούς λέγων: τί σοί εστιν όνομα? Ο δέ είπε, λεγεών' ὅτι δαιμόνια πολλά εισήλθεν εις αυτόν' και παρεκάλει Αυτόν ίνα μή επιτάξῃ αυτοίς εις την ἀβυσσον απελθείν. Ήν δέ εκεί αγέλη χοίρων ικανών βοσκομένων εν τω ὄρει, και παρεκάλουν αυτόν ίνα επιτρέψη αυτοίς εις εκείνους εισελθείν. Και επέτρεψεν αυτοίς. Εξελθόντα δέ τα δαιμόνια απο του αινθρώπου, εισήλθον εις τους χοίρους, και ώρμησεν η αγέλη κατά του κρημνού εις την λίμνην και απεπνίγη. Ιδόντες δέ οι βόσκοντες το γεγενημένον, ἔφυγον, και απήγγειλαν εις την πόλιν και εις τους αγρούς. Εξήλθον δέ ιδείν το γεγονός, και ήλθον προς τον Ιησούν» και εύρον καθήμενον τον ἀνθρωπον, αφ' ού τα δαιμόνια εξεληλύθει, ιματισμένον και σωφρονούντα παρά τους πόδας του Ιησού, και εφοβήθησαν. Απήγγειλαν δέ αυτοίς οι ιδόντες πώς εσώθη ο δαιμονισθείς. Και ηρώτησαν Αυτόν ἀπαν το πλήθος της περιχώρου των Γαδαρηνών απελθείν απ' αυτών, ὅτι φόβω μεγάλω συνείχοντο. Αυτός δέ εμβάς εις το πλοίον υπέστρεψεν. Εδέετο δέ Αυτού ο ανήρ, αφ' ού εξεληλύθει τα δαιμόνια, είναι σύν Αυτώ' απέλυσε δέ αυτόν ο Ιησούς λέγων: υπόστρεφε εις τον οίκον σου και διηγού όσα εποίησέ σοι ο Θεός. Και απήλθε καθ' όλην την πόλιν κηρύσσων όσα εποίησεν αυτώ ο Ιησούς.

Απόδοση:

Εκείνο τον καιρό, ο Ιησούς κατέπλευσε στην περιοχή των Γαδαρηνών, που βρίσκεται

στην απέναντι όχθη από την Γαλιλαία. Όταν βγήκε στην ξηρά, τον συνάντησε κάποιος άντρας από την πόλη, που είχε μέσα του δαιμόνια από πολύν καιρό. Ρούχο δεν υτυνόταν, ούτε έμενε σε σπίτι, αλλά ζούσε στα μνήματα. Όταν είδε τον Ιησού, έβγαλε μια κραυγή, έπεσε στα πόδια του και του είπε με δυνατή φωνή: «Τί δουλειά έχεις εσύ μ' εμένα Ιησού, Υἱέ του Υψίστου Θεού; Σε παρακαλώ, μη με βασανίσεις». Αυτά τα είπε, γιατί ο Ιησούς είχε διατάξει το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον άνθρωπο. Από πολλά χρόνια τον είχε στην εξουσία του, και για να τον συγκρατήσουν τον έδεναν με αλυσίδες και του έβαζαν στα πόδια σιδερένια δεσμά. Εκείνος όμως έσπαζε τα δεσμά, και το δαιμόνιο τον οδηγούσε στις ερημιές. Ο Ιησούς τον ρώτησε: «Ποιο είναι το όνομά σου;» Εκείνος απάντησε: «Λεγεών»• γιατί είχαν μπει μέσα του πολλά δαιμόνια. Τα δαιμόνια, λοιπόν, τον παρακαλούσαν να μην τα διατάξει να πάνε στην άβυσσο. Εκεί κοντά ήταν ένα κοπάδι από πολλούς χοίρους που έβοσκαν στο βουνό, και τα δαιμόνια παρακαλούσαν τον Ιησού να τους επιτρέψει να μπουν στους χοίρους, και τους το επέτρεψε. Τότε το κοπάδι όρμησε προς τον γκρεμό και πινίγηκε στη λίμνη. Μόλις οι βοσκοί είδαν τι έγινε, έφυγαν και το είπαν στην πόλη και στην ύπαιθρο. Βγήκαν οι άνθρωποι να δουν τι έγινε, και ήρθαν κοντά στον Ιησού. Βρήκαν τον άνθρωπο από τον οποίο βγήκαν τα δαιμόνια, να κάθεται δίπλα στον Ιησού, να φοράει ρούχα και να φέρεται λογικά, και φοβήθηκαν. Όσοι είχαν δει τι είχε γίνει, τους είπαν για το πώς ο δαιμονισμένος σώθηκε. Τότε όλο το πλήθος από την περιοχή των Γαδάρων παρακαλούσαν τον Ιησού να φύγει από κοντά τους, γιατί τους είχε πιάσει μεγάλος φόβος. Εκείνος μπήκε στο πλοιάριο για να γυρίσει πίσω. Ο άνθρωπος από τον οποίο είχαν βγει τα δαιμόνια τον παρακαλούσε να τον πάρει μαζί του. Ο Ιησούς όμως του είπε να φύγει, με τα παρακάτω λόγια: «Γύρισε στο σπίτι σου, και διηγήσου όσα έκανε σ' εσένα ο Θεός». Εκείνος έφυγε διαλαλώντας σ' όλη την πόλη όσα έκανε σ' αυτόν ο Ιησούς.

(Επιμέλεια κειμένου: Νικολέτα - Γεωργία Παπαρδάκη)

Ομιλία του Αγίου Γρηγορίου Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης του Παλαμά, περί του: «Εξελθόντι τω Ιησού εις την γην υπήντησεν αυτώ αυήρ τις εκ της πόλεως ος είχεν δαιμόνια εκ χρόνων ικανών»

«Ο ων εκ του Θεού τα ρήματα του Θεού ακούει», λέγει ο Κύριος. Δηλαδή υπακούει στις εντολές του Θεού, και μετατρέπει τους λόγους σε έργα, ζει και πολιτεύεται κατά Χριστόν, εκτελεί το θέλημα του Ουρανίου Πατρός, και γίνεται «κληρονόμος μεν Θεού, συγκληρονόμος δε Χριστού». Όποιος όμως παρακούει τον Θεό, διαπράττει την αμαρτίαν, και επιδίδεται σ' αυτήν αμετανοήτως. Είναι δούλος της αμαρτίας και ουκ έστιν εκ του Θεού, αλλά εκ του πονηρού», αφού με την κακήν προαίρεση μεταπλάσσει την φύση την οποίαν έλαβεν από τον Θεόν, και την εξομοιώνει με τον πατέρα της απωλείας. Γι' αυτό και ο Κύριος έλεγε στους Ιουδαίους, «υμείς εκ του πατρός υμών του διαβόλου εστέ, και τας επιθυμίας αυτού θέλετε ποιείν». Αυτού του είδους οι άνθρωποι είναι αθλιότεροι και από τους φανερά

δαιμονιζομένους, έστω και αν διαφεύγουν την προσοχή των πολλών.

Πράγματι, ενώ οι δαιμονιζόμενοι κατακόπτουν τα σώματά τους και μερικές φορές βλάπτουν σωματικώς όποιους συναντούν, εκείνοι που δια των πονηρών επιθυμιών έχουν εξομοιωθεί με τον αρχέκακον εχθρό, διαφεύρουν τις ψυχές τις ιδικές τους και όσων τους συναναστρέφονται απρόσεκτα. Και ενώ οι πρώτοι στον καιρό του θανάτου αποβάλλουν μαζί με το σώμα και την επήρεια των δαιμόνων, οι δεύτεροι, επειδή αμαρτάνουν αμετανοήτως, έχουν αθάνατον και αναπόβλητον την βλάβην. Επίσης, τον ενοχλούμενον φανερώς από τον δαίμονα όλοι τον λυπούμεθα όταν τον αντικρύσωμε, ενώ τον φουέα και τον φιλάργυρον, τον υπερήφανον και τον αναίσχυντον, και τον ανυπότακτον και όλους τους ομοίους των, όχι μόνον δεν τους λυπούμεθα, αλλά και τους μισούμε. Διότι ο ένας περιπίπτει στο πάθος ακουσίως, ενώ ο φιλαμαρτήμων, προσελκύει ελευθέρως το κακόν, μερικές φορές μάλιστα αποκρύπτοντας την βλαπτικότητα και την κακοήθεια της νόσου του.

Επειδή όμως οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι σε θέση να αντιληφθούν την εναντίον μας μανίαν του διαβόλου, από τις επιθέσεις εκείνου κατά της ψυχής και από την συνεργία του στην αμαρτία, παρεχώρησεν ο Θεός να υπάρχουν και κατά το σώμα δαιμονοφόρητοι, ώστε να μάθουμε από αυτούς όλοι, πόσον φοβερά είναι η κατάστασις της ψυχής που έκαμε τούτον ένοικόν της δια των πονηρών έργων. Όταν δε ο Μονογενής Υιός του Θεού, από απροσμέτρητον πέλαγος φιλανθρωπίας, έκλινεν ουρανούς και κατήλθε στην γη, για να ελευθερώσει τις ψυχές μας από την τυραννία του διαβόλου, απεδίωκε τα δαιμόνια και από τους φανερά κατά το σώμα δαιμονιζομένους. Το έκαμε αυτό για να παρουσιάσει και να επιβεβαιώσει με την φανερώς ενεργουμένην ελευθερία και ίαση, την γινομένην κρυπτώς ελευθερία και ίαση της ψυχής.

Πράγματι, και όταν εχάρισε την θεραπεία στην ψυχή του παραλυτικού, όχι μόνον δεν επευφημήθη από εκείνους που έβλεπαν μόνον τα φαινόμενα, αλλά και εβλασφημήθη. Γι' αυτό εθεράπευσε και την σωματικήν του παράλυση, για να μάθουν, όπως ο ίδιος έλεγε προς τους παρόντες, ότι «εξουσίαν έχει ο υιός του ανθρώπου επί της γης αφιέναι αμαρτίας».

Κυρίως γι' αυτό λοιπόν απομακρύνει τους δαίμονες από τους δαιμονιζομένους, για να μάθωμε ότι αυτός είναι που τους αποδιώκει και από τις ψυχές μας, και μας χαρίζει την αιωνίαν ελευθερίαν.

«Εξελθόντι γαρ εις την γην», σύμφωνα με την αναγινωσκομένην σήμερα περικοπήν του Ευαγγελίου, «υπήντησεν αυτώ ανήρ τις εκ της πόλεως, ος είχε δαιμόνια εκ χρόνων ικανών, και ιμάτιον ουκ ενεδιδύσκετο, και εν οικίᾳ ουκ έμενεν, αλλ' εν τοις μυήμασιν». Εξήλθε, λέγει, όχι ήλθε στην ξηρά, για να δείξει ότι ήλθε με πλοίον, αφού ήδη και την θύελλα του ανέμου κατέπαυσε, και την θάλασσαν εγαλήνευσε με την επιτίμησή του. Διότι όταν από την Γαλιλαίαν επεβιβάσθη στο πλοίο με τους μαθητάς

του, είπε προς αυτούς, όπως λέγει παραπάνω ο Ευαγγελιστής: «διέλθωμεν εις το πέραν». Από εδώ φαίνεται ότι προείδε το γεγονός, και από ευσπλαγχνίαν ἥλθεν αυτόκλητος βοηθός στον βασανιζόμενον τόσον δεινώς και πολυετώς από τους δαίμονες. Ο Λουκάς λοιπόν λέγει ότι ήταν ένας και είχε πολλά δαιμόνια, ο Μάρκος όμως ομιλεί και αυτός περί ενός, «αλλ' εν πνεύματι ακαθάρτω». Ο δε Ματθαίος ισχυρίζεται ότι ήσαν δύο μαζί και εβασανίζοντο από πολλά δαιμόνια.

Την αιτίαν δε, για την οποίαν άλλοι Ευαγγελισταί ομιλούν για έναν, άλλοι δε για περισσοτέρους, και δαιμονιζομένους και δαιμόνια, την εφανέρωσε και ο Λουκάς και ο Μάρκος. Διότι το ένα, το οποίον ο Μάρκος ωνόμασεν ακάθαρτον πνεύμα, εξεταζόμενο στην συνέχεια από τον Κύριον λέγει «λεγεών όνομά μοι, ότι πολλοί εσμέν». Πράγματι λεγεών είναι ορμαθός και πολυάριθμον σύστημα αγγέλων ἡ αινθρώπων, οι οποίοι στέκονται, μετακινούνται μαζί και αποβλέπουν και κινούνται προς ένα έργον και σκοπόν. Γι' αυτό και οι δαιμονιζόμενοι εκείνοι, επειδή εινεργούντο και εκινούντο από ένα τοιούτο σύστημα, ευρίσκοντο αδιασπάστως μαζί στα μνήματα και στα όρη, και μαζί εβασανίζοντο. Γι' αυτό άλλοτε μεν καλούνται εινικώς, άλλοτε δε πληθυντικώς, και αυτοί και τα πονηρά πνεύματα που τους ταλαιπωρούσαν.

Δεν αινεγνώρισε δε απλώς τον Ιησούν ο λεγεών δια μέσου του αινθρώπου εκείνου, αλλά και «προσέπεσε και φωνή μεγάλη ανεκραύγασε: τι εμοί και σοί, Ιησού, Υιέ του Θεού του Υψίστου; Δέομαί σου, μη με βασανίσεις. Παρήγγειλε γάρ» λέγει, «ο Κύριος τω ακαθάρτω πνεύματι εξελθείν από του αινθρώπου». Έχοντας καταπλεύσει επί τούτου ο Κύριος από ευσπλαχνία στην παραλίαν εκείνην όπου ζούσε ο δαιμονιζόμενος, διέταξε μεν τον λεγεώνα των δαιμόνων να εξέλθει από τον αινθρωπο, πού όμως να απέλθει δεν του είπε. Γι' αυτό εκείνο το παμμίαρον σμήνος των πονηρών πνευμάτων κατελήφθη από αμηχανίαν, και εφοβήθη μήπως παραδοθεί τώρα από τον Κύριο στην μέλλουσαν καταδίκη, στην προετοιμασμένην γι' αυτά γέεννα του πυρός, με την οποία θα παραδοθούν σε τελείαν ακινησίαν, αφού θα καταργηθεί κάθε ενέργειά τους. Ήναγκάσθη λοιπόν να προσέλθει, και να προσπέσει, χρησιμοποιώντας ταπεινότερα και αληθινά λόγια προς τον Κύριον, τα οποία τον εμαρτύρησαν ότι είναι Υιός του Υψίστου. Μέσα στην πονηρία τους ενόμιζαν ότι με αυτήν την μαρτυρία, σαν με κάποιαν κολακεία, θα μεταπείσουν τον Κύριον των όλων.

Και ο Κύριος αινέχθη την μαρτυρία των δαιμόνων, προς καταρτισμόν των ευρισκομένων στο πλοίο. Διότι πριν από λίγο, βλέποντας ο κόσμος τα τόσον μεγάλα θαύματά του στην θάλασσα, έλεγαν μεταξύ τους με απορία: «τις εστίν ούτος, ότι και οι άνεμοι και η θάλασσα υπακούουσιν αυτών»; Τώρα όμως έμαθαν ότι είναι «ο Υιός του Θεού του Υψίστου». Διότι πάντοτε, ακόμη και ο διάβολος, είναι συνεργός στην βουλήν του Θεού, όχι όμως επειδή το θέλει ούτε αποβλέποντας σ' αυτό. Γι' αυτό και κάποιος από τους θεοφόρους λέγει, ότι «το κακόν συνεργεί στο αγαθόν, όχι με καλήν

προαίρεση».

Ο δε Κύριος θέλοντας να φανερώσει στους παρόντες ότι ο δαίμων που τόσον φρίττει ενώπιόν του δεν είναι ένας, αλλά πλήθος πολύ, τον ηρώτησε: «τι σοι εστίν όνομα; Ο δε είπεν, λεγεών ονομά μοι, ότι δαιμόνια πολλά εσμέν». Λέγουν ορισμένοι ότι το τάγμα του λεγεώνος αποτελείται από έξι περίπου χιλιάδες.

«Και παρεκάλουν αυτόν», λέγει, «ίνα μη επιτάξει αυτοίς εις την άβυσσον απελθείν». Βλέπεις ότι είναι ο φόβος, όπως είπαμε παραπάνω, αυτός που τους ηνάγκασε και να προσέλθουν, και να προσπέσουν, και να χρησιμοποιήσουν σχήματα και λόγια αληθινά και ταπεινότερα. Κοίταξε όμως και την Παντοκρατορική εξουσία του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Πράγματι ὁ δαίμων και χωρίς να το θέλει τον εμαρτύρησε Κύριον και της αβύσσου. Και ποιος είναι αυτός που επιβλέπει αβύσσους; Βεβαίως ο καθήμενος στους ουρανούς, αυτός που περιέχει και κατευθύνει τα πάντα.

Βλέπε δε και ότι το στίφος των δαιμόνων δεν ημπορεί να μένει πουθενά, αν δεν έχει πάρει από αυτόν την άδειαν ἡ την παραχώρηση. Γι' αυτό και όταν προσετάχθη από τον Κύριο να φύγει, αλλά δεν έλαβε εντολήν πού να απέλθει, κατελήφθη από μεγάλην βίᾳ, και εύρε ως καταφύγιον τους χοίρους, οι οποίοι έβοσκαν στο όρος, ώστε να διαφύγει δι' αυτών. Άλλα ούτε κατ' αυτών είχεν από μόνον του την εξουσία, πολύ δε περισσότερον δεν την έχει εναντίον των ανθρώπων. Διότι, λέγει «ἡν εκεί αγέλη χοίρων πολλών βοσκομένη εν τω όρει. Και παρεκάλεσαν αυτόν ίνα επιτρέψει αυτοίς εις εκείνους απελθείν. Και επέτρεψεν αυτοίς. Εξελθόντα δε τα δαιμόνια από του αιθρώπου, εισήλθον εις τους χοίρους. Και όρμησεν η αγέλη των χοίρων κατά του κρημνού εις την λίμνην και απεπνίγη». Τα δαιμόνια λοιπόν, ζητώντας δήθεν πρόφαση φυγής, και έχοντας κακοποιό προαίρεση, εζήτησαν την άδεια κατά των χοίρων, επειδή ο Σωτήρ τα εδίωκε από τους αιθρώπους. Εσυνειδητοποίησαν ότι την στιγμήν εκείνη δεν εδιώκοντο από έναν ἡ δύο, αλλά δια του ενός από όλους τους αιθρώπους. Και ο Κύριος τους το επέτρεψε, για να γνωρίσουμε εμείς από όσα έπαθαν οι χοίροι, ότι ούτε τον άνθρωπον εκείνον θα ελυπούντο να τον καταστρέψουν τελείως, αν δεν ανεχαίτιζοντο και πριν αοράτως από την δύναμιν εκείνου.

«Ιδόντες δε», λέγει, «οι βόσκοντες, έφυγον. Και απήγγειλαν εις την πόλιν και εις τους αγρούς το γεγονός». Λάβετε τώρα παρακαλώ στον ινου σας τον άσωτον υιόν του Ευαγγελίου, που εσώθη με την απομάκρυνσιν από τους χοίρους, για να καταλάβετε ποιοι ήσαν αυτοί που έβοσκαν τους χοίρους, ἡ μάλλον ποιοι ομοιάζουν με αυτούς. Πράγματι ο χοιρώδης βίος εξ αιτίας της ακαθαρσίας του, συμβολίζει κάθε πονηρόν πάθος. Και χοίροι είναι κυρίως αυτοί που περιφέρουν τον ρυπωμένον από την σάρκα χιτώνα. Προϊστάμενοί τους, ένα είδος βοσκών, είναι εκείνοι που υπερέχουν από αυτούς στην ηδυπάθεια, και λαμβάνουν πρόνοιαν για την σάρκα και την δίαιτά τους, εις τρόπον ώστε να εκπληρώνουν την επιθυμία τους.

Σ' εμάς όμως δεν επιτρέπει ο χρόνος ούτε, όπως βλέπετε, ο θόρυβος του πλήθους, να

ασχοληθούμε λεπτομερώς με την συνέχεια, ποία δηλαδή είναι η γύμνωσις που προκαλείται στην ψυχήν από την αμαρτία, την οποίαν υπεδήλωνε ο δαιμονιζόμενος εκείνος, και ποία η διαβίωσις στα όρη (διότι, λέγει «ιμάτιον ουκ ενεδιδύσκετο και εν οικίᾳ ουκ ἐμενεν, αλλ' εν τοις μνήμασι») και ποίες οι αλυσίδες, οι χειροπέδες και τα δεσμά τα οποία εκείνος έσπαζε και έφευγε διωκόμενος.

Αλλά ας αποφύγωμε και εμείς, μάλιστα οι μοναχοί, την συναναστροφή και συμβίωση με τους χοίρους. Διότι κατά το Σολομώντειον λόγιον «φθείρουσιν ἡθη χρηστά ομιλίαι κακαί», και ως επί το πλείστον καθένας είναι ή γίνεται όμοιος με τους συντρόφους του. Τι το όφελος να φύγεις οριστικώς από τον κόσμο και να καταφύγεις στα αφιερωμένα στον Θεόν φροντιστήρια, να εξέρχεσαι όμως καθημερινώς από αυτά και να συμφύρεσαι πάλι με τον κόσμο; Πώς, ειπέ μου, τριγυριώντας στις αγορές θα αποφύγεις τα προσανάμματα των παθών, δια των οποίων επέρχεται ο θάνατος της ψυχής, που χωρίζει τον άνθρωπον από τον Θεόν; Αυτός είναι ο θάνατος «ο αιναβαίνων εις ημάς δια των θυρίδων», οι οποίες είναι μέσα μας, δηλαδή των αισθήσεων. Αυτές έγιναν αφορμή να εκπέσουν από την αθανασίαν και οι προπάτορες εκείνοι.

Ας φύγωμε λοιπόν όλοι μας μακριά, άλλοι από την συμβίωση με τα κακά, έστω και αν μας φαίνεται ότι υπερτερούμε πολλών στην καταγωγή και στην δόξα και στην σωματικήν ρώμη και στον υλικόν πλούτο, και άλλοι από την ομοίωση προς τους χοίρους, λαμβάνοντας στον ινου μας την λίμνην εκείνη του ασβέστου πυρός, μέσα στην οποίαν, φευ!, θα πέσουν όσοι αμετανοήτως υπηρετούν τις προσβολές των δαιμόνων. Και βλέποντας το βάραθρον στο οποίον κρημνίζονται όταν αποθαίνουν, όσοι μέχρι το τέλος τους ομοιάζουν ως προς τον τρόπον της ζωής με τους χοίρους, ας απομακρυνθούμε ανεπιστρόφως από τον όντως δυσώδη βίον της αμαρτίας, και ας προσέλθωμε έτσι καλώς και δικαίως στην πηγήν των μύρων, την οποία μας εχάρισεν ο Θεός, και εκχύνεται δια της λάρνακος από την σωρόν του εντοπίου μας Χριστομάρτυρος (Δημητρίου).

Και αφού με την χρήση τούτων αγιασθούμε και ενισχυθούμε, να κηρύττωμε και στους αγρούς και στις πόλεις, όπου και αι είμεθα, την θειοτάτην δύναμη και ενέργειαν του Θείου αυτού μύρου. Δεν εννοώ με την γλώσσα και τα λόγια (διότι ποίος δεν ήκουσε με την ιδικήν του ακοή την συρροή των θαυμάτων που γίνονται εδώ;), αλλά με την μεταβολήν της ζωής μας προς το καλλίτερον, ώστε βλέποντάς μας όλοι να ειπούν, «αύτη η αλλοίωσις της δεξιάς του Υψίστου», με την οποία δεξιάν έχει ζωγραφηθεί ο μέγας Δημήτριος, και δια της οποίας μετασχηματίζει αυτούς που τον πλησιάζουν προς το θειότερον, ώστε να έχει και στον ουρανόν συμπολίτες αυτούς που ευτύχησαν να είναι στην γη συγκάτοικοί του. Αυτό είθε να συμβεί με τις πρεσβείες εκείνους, και να επιτύχωμε όλοι τις υπεσχημένες ουράνιες μονές, και την εκεί συνοίκηση με τους αγίους, χάριτι και φιλανθρωπία του Κυρίου Ιησού Χριστού, ω πρέπει δόξα εις

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

τους αιώνας».

Αμήν.

(13ος - 14ος αιών - ΕΠΕ Αγ. Γρηγορίου του Παλαμά, τομ. 11, σελ. 196. Από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρόμιον", σελίς 347 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς)

(Πηγή ηλ. κειμένου: *orp.gr*)